

med tilbørligt Hensyn til, at en passende Tilslutning til Bebyggelsen paa Statens Grunde tilveiebringes.

I Anledning af Dispositionen over Fæstningsværkerne vil Regjeringen behøve Myndighed til at expropriere alle paa samme værende Møller og andre Bygninger m. m., ligesom den til Anlæg af Afgange til Byen og til en Tvergade omtrent i Sammenstødet af den private Grund og Statens vil behøve Ret til at expropriere tilstødende, private Grunde.

Hvad angaaer de Regler, der isøvrigt ville være at følge for Bebyggelsen af Terrainet mellem Boldgaden og Demarcationslinien, skjønes det rigtigt at betragte de der opstaaende, nye Qvarterer som Dele af den indre By, der saaledes ved Søerne erholder sin naturlige Begrænsning. Det bliver da i det Hele Reglerne for den indenbyes Bebyggelse, der komme til Anvendelse, medens der dog er Grund til i enkelte Henseender noget at modificere disse.

Det er ovenfor bemærket, at Regjeringen agter saa lidet som muligt at engagere Statskassen ved directe Udlæg til Sløifning, Gadeanlæg o. desl., og det vil jo isøvrigt være en Selvfølge, at det kun kan skee, saavidt Pengemidler dertil specielt bevilges. For det Tilfælde, at Salg af Grundstykker maatte kunne finde Sted i en nærmere Fremtid, naar Staten lod udføre Sløifning af Dele af Fæstningsværkerne m. m., maa det dog anses rettest, at et passende Beløb, 50,000 Rd., stilles til Regjerings Naadighed i dette Niemed.

I Henhold til det saaledes Anførte er Lovudkastet udarbejdet. Til enkelte af dets Bestemmelser skal endnu knyttes følgende Bemærkninger.

ad § 2.

Den Forhøielse af Grundenes nuværende Værdi, der vil opnaaes ved Indstrækningernes Afslødning, maa erkjendes at afgive den rette Maalestok for det Bederlag, der i den Anledning skal ydes Staten; men denne Forhøielse vil kun indtræde, efterhaanden som Behøvet for Bygge-

grunde gjør sig gjældende, og det synes derfor vanskeligt forud og paa eengang at bestemme Bederlagets Størrelse for alle Grunde; hvad der dog maa skee, forat alle Eierne kunne have lige Udgang til Concurrence. Der vil imidlertid uden al Tvivl snart efter Lovens Emanation indtræde en almindelig Værdiforhøielse for alle de her omhandlede Grunde til Bebyggelse, betinget dels af deres Beliggenhed i og for sig og dels af deres Beliggenhed i Forhold til det Vei- og Gadenet, der fastsættes, og det er netop denne Forhøielse, der turde afgive det rigtige Grundlag for Bederlagets Fastsættelse; thi det er den, der, affeet fra den Op- og Nedgang i Priser, der kan blive en Følge af usorudseelige Tidsomstændigheder og Speculationer, tilnærmelsesviis angiver de efterhaanden opnaaelige Forhøielser efter disses Værdi i den nærværende Tid. Men selv denne Forhøielse kan det unægteligt blive vanskeligt at tagere paa det tidlige Tidspunkt, det maa skee. Da det imidlertid, som anført, ingenlunde er Meningen, at lade Statskassen tilflyde den hele Værdiforhøielse, behøves der ingen Taxation af dennes absolute Størrelse, men kun en Angivelse af de Forholdstallet, hvori Værditilvækterne for de forskellige Grunde skjønes at staae til hverandre. Naar saa dertil ved Loven er fastsat Pengesatsen for et af Classificationens Numere, vil Pengesættelsen for hver Klasse følge ligesom af sig selv, og det synes da meest passende, at Loven fastsætter Maximum, Bederlaget for den høieste Klasse. Dette maa sættes til en saadan Størrelse, at man anseer sig sikker paa, at den bliver under den Quota af den hurtigt indtrædende Værdiforhøielse, som man vil, at Statens Andeel af denne ikke maa overstride, og som man finder at burde ansætte til Halvdelen. Det er paa denne Maade, at Maximum er bestemt til 2 Rd. 48 Sk. pr. □ Alen. Udkastet indeholder tillige en Grændse, 32 Sk. pr. □ Alen, under hvilken Satsen for den laveste Klasse ikke maa sættes, hvilket er skeet for at forebygge en altfor lav Ansættelse af de uheldigt beliggende Grunde og betegne den Priis, under hvilken Staten ikke vil tilstede Byggefriheden. Men selv om denne Grændse fortiden skulle synes at være for høi,